
Midfaste 1930

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Midfaste 1930	4
Midfaste	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Midfaste 1930

Midfaste

Prædikedag Midfaste

Prædikedato 30. marts 1930

Prædiketekst Johannes 6,35-51

Prædiken ID P300330-01

Kilde KMF-nr. 26.14.01

Midfaste.

Hele Ordsnittet i Dag ml X og Jøderne er egentlig over det Emne, vor Text begynder med: Jeg er Livets Brød, den som kommer. Det er jo Ord, vi bruger at indlede Altergangen med, og jeg har mange Gange staaet ved Alteret her eller siddet i andre Kirker og tænkt naar jeg hørte disse stærke Ord indlede vor Nadver: kan vi nu svare til det? Er det rigtigt, at de Folk, der nu søger op til Knæfaldet, at det er Folk, der hungre og tørster efter Retf. Stærke Ord er det jo. Det kan knibe nok at skulde svare til hungrer og tørste, men saa Retf. Hvis der nu stod: Velvære, Penge. Eller Sundhed. Eller en, de elskede. Eller bare — i Hungerstider — det daglige Brød. Alt det kan vi tørste efter. Men Retf., ja, den vilde vi godt tage med i Købet — en rimelig Verdensorden og større Ulastelighed i os selv — men egentlig *tørste*.

Kan det nu ogsaa være nødvendigt for at gaa til Alters. Det har X intetsteds sagt. Han har jo ikke forordnet Altergangen i Formen, som den foregaar. Det har vi Menn. gjort og har derfor Ret til at lave det om, naar vi synes, vi nu kan finde paa noget bedre. Og det er da et Spørgsmaal, om der ikke kunde findes en bedre Indledn. til Altergangen end disse Ord fra Johs-ev. Thi det skulde jo ikke gerne være saadan, at vi var med til noget, vi ikke var med i. Det sker grimt tit nok i Kirken (Fadderskab, ofte, kirkelig Vielse, Begravelse — mange kunde trænge til at komme i Jorden helt andre Steder end paa en *Kirkegaard*.)

Men har vi besindet os paa, at det er stærke Ord vi begynder vor Altertjeneste med, vil vi dog ogsaa enes om, at det er ikke forkerte Ord. Thi selve det første: Jesus sagde, jeg er Livets Brød, det er dog Alterordet det hele, det kommer an paa, og vi ved, at naar Ordene gælder ham, er de ikke for stærke, det er kun, naar det gælder os. Og saa tænker jeg ikke, det er saa gal en Fortolkning, naar vi lader Hunger og Tørst efter Retf. betyder Hunger og Tørst efter det Livets Brød. Og noget af den H. og T. maa nu være til Stede i Nadvergæstens Hjerter for at Altergangen kan blive ham til Velsignelse. Er det nu saa utænkeligt, at det kan være saadan? En gammel, forslidt Kone — kan hun ikke godt længes efter Retfærdighed i den hl. Stund, da hun nærmer sig Livets Gud, længes efter at faa krængt al sin Krumbøjethed og sit Smuds af sig, at faa styrket noget inden i sig, der var frisk og leende engang — kan hun ikke føle, ogsaa hun har en Personlighedskærne, hun intet ved af i Hverdagen, men som i de faa Timer i hendes Liv, der er viet det hellige, Helligelsen staar for hende som noget, der ikke maa gaa tabt. Og vi andre — hvordan er vi maalt med vor Nabos Alen — fulde af Selvindbildskhed og Selvfornøjethed eller — usselt selvoptagne og usselt selvforkastende, saa alt, hvad vi gør, synes os tomt og fordrejet. Maaske ved vi ikke af at vi er saadan i Naboens Øjne, maaske er vi det endog i vore egne, men ligegyldigt — der er i Altergangen noget, der kan hæve os over dette over os selv og ind i os selv — vi føler eller kan i en stor, stille Altergang opleve en Følelse af, at der er andet i os end Slagger — især, naar vi først har følt Slaggerne — noget, vi saa inderlig gerne vilde ikke skulde gaa til. Dette er det, X styrker til evigt Liv i os ved at give af sig selv. Dem, der føler dette kommer han i Møde med de Ord: Jeg er Livets Brød.